DE FRANSKE VALG DEN 17. JUNI 1951

Af HELGE LARSEN

I forbindelse med forfatningen af 1946 fik Frankrig en ny valglov med forholdstalsvalg. Det var et afgørende brud med Den tredje Republiks valgordning, der med undtagelse af enkelte perioder (1885—89 og 1919—24) havde bygget på flertalsvalg i enkeltmandskrese med bundet omvalg; i første omgang erklæredes den kandidat for valgt, der havde absolut flertal i kresen; opnåede ingen absolut flertal, erklæredes i anden omgang den kandidat for valgt, der havde opnået relativt flertal, d. v. s. højere stemmetal end nogen af de andre kandidater. Valgordningen var til fordel for de partier, der havde deres vælgere samlet i bestemte centrer, og til skade for de partier, hvis vælgere var jævnt spredt ud over hele Frankrig; desuden begunstigede valgordningen de partier, der i politisk henseende var placeret i midten, og som derfor havde størst mulighed for i anden valgomgang at samle stemmer til deres kandidater ved at indgå koalitioner med mindre grupper, der ingen chance havde for at opnå repræsentation. Ikke mindst havde de social-radikale nydt godt af denne ordning. De og andre partier, der havde deres oprindelse i Den tredje Republik, var alt andet end begejstrede for forholdstalsvalgmåden, men de udgjorde i den grundlovgivende nationalforsamling i 1946 en så ringe styrke, at de ikke kunne hindre, at de nye og store partier, folkerepublikanerne og kommunisterne, satte forholdstalsvalgmåden ind i den nye valglov. Psykologisk betød det også meget for den nye valgmetodes gennemførelse, at de partier, der var talsmænd for den gamle valgordning, stod med ansvaret for nederlaget i 1940 og almindeligt ansås for døende, medens folkerepublikanere og kommunister regnedes for at være bærere af en ny tid.

I årene op til 1951 skete imidlertid i Frankrig en politisk udvikling, der muliggjorde en ændring af valgloven af 1946. For det første blev kommunisterne isoleret, efter at de havde tilsluttet sig Kominform og undsagt Marshallhjælpen og Atlantpagten. De første efterkrigsårs nære samarbejde mellem dem og folkerepublikanerne ophørte, og folkerepublikanerne, der truedes af general de Gaulles i 1947 oprettede parti, Det franske Folks Samling, gik ind i et intimt samarbejde med de gamle partier. For det andet fik de gamle partier en stadig større indflydelse, idet det var dem, der i disse år som Den tredje Styrke bar de skiftende franske regeringer, en indflydelse, som medførte, at de trods det utaknemlige job at styre Frankrig i denne vanskelige periode genvandt deres tag i vælgerne og genrejste deres organisationer. For det tredje var der trods styrkelsen af Tredje Styrke en ikke ringe risiko for, at de ordinære valg til

nationalforsamlingen i 1951 kunne medføre en partistilling uden regeringsdygtigt flertal med gaullister og kommunister som to store uforsonlige oppositionspartier på fløjene og en relativ svag og stærkt splittet midtergruppe.

Disse forhold var baggrunden for den ændring af den franske valglov, som gennemførtes i foråret 1951 forud for valget til nationalforsamlingen den 17. juni. En tilbagevenden til valgordningen fra Den tredje Republiks tid var udelukket, dels fordi folkerepublikanerne ikke ville gå med hertil, dels fordi det ville betyde en begunstigelse af gaullisterne, så disse fik mulighed for at vinde et flertal i nationalforsamlingen på et mindretal af stemmer. de Gaulle havde set denne chance efter sin store valgsejr ved de kommunale valg i 1947 og allerede den gang krævet flertalsvalg i enkeltmandskrese genindført. Bevarelse af forholdstalsvalgmåden ville medføre, at kommunisterne, hvis tilslutning blandt vælgerne var relativ konstant, ville vedblive at være nationalforsamlingens største parti og en alvorlig hindring for Tredje Styrkes parlamentariske arbejde. Problemet, der forelå for Tredje Styrkes politikere, var derfor at udforme en valglov, der kombinerede de to valgsystemer på en sådan måde, at der, som ministerpræsident Henri Queuille udtrykte det 30. juni 1950, skabtes mulighed for at danne et „sammenhængende flertal".

I første omgang lykkedes det ikke Henri Queuille at løse valglovsproblemet, idet hans ministerium faldt allerede 4. juli 1950. Bedre gik det ikke hans efterfølger René Pleven, hvis ministerium gik af 28. februar 1951 efter forgæves forsøg på at samle et flertal om en ændret valglov. Henri Queuille trådte da til igen og fik endelig ved sine forhandlingsevner og under tryk af det nært forestående valg en ny valglov gennemført den 7. maj 1951. For loven stemte 362 deputerede, folkerepublikanere, radikale, socialister og moderate, d. v. s. Tredje Styrke, og mod den 248 deputerede, kommunister, gaullister og nogle radikale og moderate samt een socialist. Disse „frafaldne" fra Tredje Styrke havde ønsket flertalsvalg i enkeltmandskrese, hvad også Republikkens Råd havde anbefalet, men da loven fik tilslutning fra mere end halvdelen af nationalforsamlingens deputerede (halvdelen = 311), var nationalforsamlingen fritaget for at tage hensyn til Republikkens Råd. Henri Queuille havde således formået at holde et tilstrækkelig stort flertal samlet om den nye lov, selv om mange af Tredje Styrkes deputerede foretrak den af Republikkens Råd anbefalede ordning. Hans styrke havde været, at han kunne henvise til, at hans valglovsforslag var det eneste alternativ til forholdstalsvalgmåden, idet et forslag om valg i enkeltmandskrese ville blive nedstemt af kommunister og folkerepublikanere. Disse sidste var nemlig af hensyn til samarbejdet med de andre partier i Tredje Styrke gået med til Queuilles forslag, men det var også det videste, de kunne strække sig.

Valgloven.

Den nye valglov hvilede ikke på bestemte principper; den kombinerede forskellige valglovssystemer i et parlamentarisk broderi, hvis eneste berettigelse var nødvendigheden af at have et regeringsdygtigt flertal i den nye nationalforsam-

ling. Som Henri Queuille udtrykte det: „Den tillader os at vælge mellem en kommunistisk regering, en autoritær regering og en republikansk regering".

Afgørende er det, at den nye valglov skelner skarpt mellem Parisområdet (departementerne Seine og Seine-et-Oise) og det øvrige Frankrig. I sidstnævnte område falder valgkresene sammen med departementerne (scrutin départemental), og hver valgkres vælger et antal deputerede svarende til befolkningstal. Der opstilles partilister, og der kan indgås listeforbund mellem dem, dog kun for så vidt det er „nationale" lister, d. v. s. lister fra partier, der opstiller i 30 departementer. Den partiliste eller det listeforbund, der opnår absolut flertal i kresen, får tildelt samtlige kresens mandater. Er det et listeforbund, der opnår dette, fordeles derefter mandaterne på listeforbundets partier efter forholdstalsvalg. Hvis absolut flertal ikke opnås af nogen partiliste eller noget listeforbund, fordeles mandaterne efter forholdstalsvalg som i valgloven af 1946.

Hensigten med disse bestemmelser er at give Tredje Styrkes partier mulighed for gennem listeforbund at hævde sig over for de to store partier på fløjene, gaullister og kommunister. En sådan mulighed foreligger i Frankrigs provinsielle departementer; det gør den derimod ikke i Parisområdet, hvor der mange steder er kommunistisk eller gaullistisk flertal; bestemmelsen om, at den liste, der har absolut flertal, får alle mandaterne, vil derfor her give disse to partier en begunstigelse, og dér er da forklaringen på, hvorfor valgloven skelner skarpt mellem Parisområdet og det øvrige Frankrig. I Parisområdet vedbliver nemlig valgloven fra 1946 med rent forholdstalsvalg at gælde, så Tredje Styrkes partier har en mulighed for at få nogle af mandaterne.

Visse departementer (Nord, Pas-de-Calais, Seine, Seine-et-Oise, Seine Inférieur, Gironde, Rhone og Bouches-du-Rhone) deles i flere valgkrese, en valggeometrisk ordning, hvorved Tredje Styrkes position i disse stærkt kommunistiske departementer skulle styrkes.

Mandatfordelingen opgøres departement for departement, således at urepræsenterede stemmer ikke kan overføres; tillægsmandater som i Danmark kendes ikke. Vælgerne har ret til ved afstemningen at stemme personligt, så kandidaternes rækkefølge på partilisten kan ændres.

Følgende eksempler viser, hvorledes valgordningen virker:

Eksempel 1: 3 mandater, 3 partilister, liste A har absolut flertal.

Liste A	55,000 stemmer	3 mandater
„ B	40,000 „	0 „
„ C	5,000 „	0 „

Eksempel 2: 5 mandater, 4 partilister, B, C og D i listeforbund, og derved absolut flertal.

Liste A	40,000 stemmer		0 mandater
„ B	28,000 „		
„ C	20,000 „	60,000 stemmer	5 „
„ D	12,000 „		

Listeforbundets 5 mandater vil blive fordelt med 2 til B, 2 til C og 1 til D.

Eksempel 3: 5 mandater, 4 partilister, listeforbund mellem C og D, intet absolut flertal.

Liste A	40,000 stemmer		2 mandater
„ B	28,000 „		1 „
„ C	20,000 „ }	32,000 stemmer	2 „
„ D	12,000 „ }		

Listeforbundets 2 mandater vil blive fordelt med 1 til C og 1 til D.

Eksempel 4: 5 mandater, 4 partilister, intet listeforbund, intet absolut flertal.

Liste A	40,000 stemmer	2 mandater
„ B	28,000 „	2 „
„ C	20,000 „	1 „
„ D	12,000 „	0 „

Eksempel 1, 2 og 3 kan forekomme i alle departementer undtagen Parisområdet; Eksempel 4 viser valgmåden i Parisområdet samt i departementer, hvor adgangen til at danne listeforbund ikke er udnyttet, og hvor ingen partiliste har flertal. Eksempel 4 viser endvidere den anvendte forholdstalsvalgmåde, der begunstiger de større partier, idet en partiliste skal opnå den nødvendige kvotient, i dette tilfælde 100,000 stemmer: 5 = 20,000, for at kunne komme i betragtning ved fordelingen af mandaterne. Liste A og C har opbrugt deres stemmer til deres 3 mandater; B har 8,000 stemmer til overs efter at have givet 20,000 til sit første mandat, men da D ikke har nået kvotienten 20,000, får B det 5. mandat på sine resterende 8,000 stemmer, medens D's 12,000 bliver urepræsenteret. I eksempel 2 får D derimod 1 mandat på sine 12,000 stemmer, idet den nødvendige kvotient inden for listeforbundet netop er 12,000.

Valgets partier.

Til valget den 17. juni var der anmeldt 15 „nationale" partilister, der samlede sig i tre grupper:

1) *De kommunistiske partier.* Størst af dem er Frankrigs kommunistiske parti, der gik til valg under benævnelsen „Union Republicaine, Résistante et Anti-Fasciste pour l'indépendence nationale, le pain, la liberté et la paix" (Modstandsbevægelsens republikanske og antifascistiske union for den nationale uafhængighed, brødet, friheden og freden). Det ledes af Maurice Thorez og er tilknyttet Kominform. Det vil først og fremmest være et arbejderparti og ønsker ikke som tidligere intellektuelle på ledende poster; det har dog også vælgere uden for arbejdernes kres, især syd for Loire-floden, hvor der er en tradition for „aldrig at have nogen fjende til venstre". Umiddelbart efter krigen stemte ikke få tidligere social-radikale kommunistisk. Nær knyttet til kommunisterne og i praksis følgende dem i alle vigtigere sager står „Progressistes Républicains" (De republikanske progressister), der ledes af den tidligere radikale luftfartsminister Pierre Cot, der i trediverne skabte Air France. De afviger fra kommunisterne ved ikke at være stalinistiske i deres doktrin. På samme linje

står „De kristne progressister", der ledes af markis de Chambrun. Endelig findes et fjerde kommunistisk parti „Mouvement Communiste Français", dannet maj 1951 som nationalt kommunistisk parti i opposition til „stalinismen og Sovjetbureaukratiet", og ledet af Charles Lemoines og den kommunistisk deputerede fra Seine-et-Oise Darius Le Corre.

2) *Tredje Styrke* (La Force Troisieme, en betegnelse skabt af Leon Blum). Længst til venstre står her socialisterne S.F.I.O. (Section Française de l'Internationale ouvrière, fransk afdeling af arbejdernes internationale). Det er trods navnet ikke noget udpræget arbejderparti, men et middelklasseparti, intellektuelt og individualistisk. Det har i sin ledelse flere professorer og lærere fra den højere skole end noget andet fransk parti, og blandt dets vælgere er usædvanlig mange embeds- og bestillingsmænd. Det er, siger Le Mondes indenrigspolitiske redaktør Jacques Fauvet, et af de mest franske partier, fransk i sin idealisme, i sin tro på menneskets fundamentale godhed og i sin tro på retfærdighed og fred. Dets ledende politikere er Jules Moch, Guy Mollet, Félix Gouin, Daniel Mayer og Paul Ramadier.

Til højre for socialisterne kommer de mange radikale grupper, samlet om De Social-Radikale, der så ofte har regeret Frankrig. Nærmest knyttet til dem står „Rassemblement des Gauches Républicaines" (Venstrerepublikanernes sammenslutning). De repræsenterer den gyldne middelvej i fransk politik; nord for Loire regnes den radikale for venstreorienteret, syd for Loire anses han for højreorienteret. De tæller mange fremragende politikere; Edouard Herriot, Edouard Daladier, Yvon Délbos, Henri Queuille, René Mayer, Edgar Faure og André Marie. Til de radikale grupper regnes også René Plevens „Union Démocratique et Socialiste de la Résistance" (U.D.S.R., modstandsbevægelsens demokratiske og socialistiske union), der dannedes efter befrielsen af nogle grupper af frihedskæmpere, der ville danne en fransk labour-bevægelse.

Samme drøm om et fransk labour-parti lå bag dannelsen af „Mouvement Républicain Populaire" (M.R.P., folkerepublikanerne eller venstrekatolikkerne), der udgik fra den katolske modstandsbevægelse. På mange punkter har det program fælles med socialisterne, men et samarbejde mellem de to partier er vanskeliggjort ved deres uenighed i skolespørgsmålet. Socialisterne er antiklerikale og modstandere af statsstøtte til katolske privatskoler; venstrekatolikkerne har det stik modsatte synspunkt. M.R.P. ledes af Georges Bidault, under besættelsen præsident for Frankrigs frihedsråd. Blandt dets fremtrædende politikere er Robert Schuman og Pierre Henri-Teitgen.

Til højre for disse tre ledende partier i „Tredje Styrke" kommer forskellige moderate grupper, hvis betydeligste politiker er Paul Reynaud, leder af „Union des Indépendants, des Paysans et des Républicains" (U.D.I., De uafhængiges, bøndernes og republikanernes Union), og forskellige højregrupper som „Parti Républicain de la Liberté" (P.R.L., Frihedens republikanske Parti) og „Action Paysanne" (Bondepartiet). Nogen sikker støtte for Tredje Styrke er disse sidste dog ikke. De kalder sig ofte Fjerde Styrke.

3) *Gaullisterne.* Yderst til højre står general de Gaulles franske folkesamling, R.P.F. (Rassemblement du Peuple Français), hvis program er meget vagt og holdt i almindeligheder som krav om et stærkt og suverænt Frankrig og om

national og social sundhed. Det angriber kommunisterne stærkt og virker ofte antiparlamentarisk i sine angreb på partisplittelsen og Tredje Styrkes politikere. Det tæller vælgere af vidt forskellig karakter, deriblandt udpræget reaktionære og fascistiske elementer[1].

Valglovens adgang til at indgå listeforbund udnyttedes først og fremmest af Tredje Styrke, hvis partier indbyrdes indgik listeforbund og desuden i nogle krese havde listeforbund med moderate partier. Gaullisterne havde i nogle krese listeforbund med højreorienterede og moderate grupper, hvorimod kommunisterne ingen listeforbund havde. Tredje Styrkes partier benyttede også opstilling af fælleslister.

Valgets hovedproblemer.

Valgets hovedproblem var i virkeligheden givet ved udformningen af den nye valglov. Ville Frankrig vælge et kommunistisk styre, et autoritært styre under de Gaulle eller et republikansk styre under Tredje Styrke? Dermed var også valgkampens hovedlinjer givet. Kommunisterne satiriserede over det gamle styres mænd og dets valglovsfiduser og krævede nye politikere til at indlede en ny tid. De gik uforsonligt mod Atlantpagten og afhængigheden af USA, men generedes som nationalt parti af deres afhængighed af Kominform; de krævede fred og standsning af oprustningen og henviste til nødvendigheden af at afskaffe den sociale nød og standse prisstigningerne.

Gaullisternes valgkampagne lignede kommunisternes i satiren over de gamle partier og deres parlamentariske manøvrer; de krævede en samling af nationens sunde kræfter om de Gaulle, for at han kunne skabe sundere politiske forhold, hvilket betød forfatningsændring i autoritær retning. De gik ind for Atlantpagten, men forlangte stærkere fransk selvhævdelse („en alliance mellem allierede, ikke mellem herre og underordnede"); de spillede på de Gaulles store indsats under krigen og appellerede til en heroisk livsfølelse, men foretrak ellers at tale i bred almindelighed uden noget konkret program.

Tredje Styrkes valgkamp var et stadigt forsvar mod angriberne fra de antiparlamentariske grupper på fløjene. Stærkest sattes dette op i Lyon af den 80-årige Edouard Herriot, hvis uangribelighed anerkendes fra alle sider, og hvis betydning for Frankrigs udvikling gennem en menneskealder har været umaadelig stor. Kvintessensen af hans valgtaler var kort og godt: Republikken — det er mig! I forsvaret for republikken lå hovedvægten i Tredje Styrkes valgkamp; dertil kom så med ikke ringe vægt over for de vælgere, der tænkte tingene igennem, at Tredje Styrke kunne henvise til, at den havde klaret opgaven i de sidste 4 år, at det var gået fremad i Frankrig økonomisk, socialt og forsyningsmæssigt, at produktionen var steget, at der var lagt en udenrigspolitisk linje, Schumanplanen og Pleven-planen, og at den var fastholdt over for USA. Meget kunne stadig blive bedre, men den, der ville være loyal, kunne ikke bestride, at der havde været fremgang.

Der stemtes dog ingenlunde udelukkende efter ideologierne; lokale spørgsmål

[1] Til orientering om de franske partier kan henvises til Jacques Fauvet: Les Forces politiques en France, hvis gruppering af partierne her er fulgt.

og gamle stridsspørgsmål som skole- og kirkeforhold spillede mange steder en stor rolle ved vælgernes stillingtagen, men valgdagen med dens muligheder for listeforbund og fælleslister gjorde det ofte muligt for Tredje Styrke at udnytte eller neutralisere disse lokalt betonede fænomener. Valget 1951 blev derved i langt højere grad end valget i 1946 i pagt med fransk politisk tradition; valgene i Den tredje Republik havde jo været præget af tilsvarende manipulationer mellem grupper og partier for at sikre en kandidat under det da gældende flertalsvalg i enkeltmandskrese.

Valgets udfald.

Der havde forud for valget været nogen frygt for, at vælgerne i ret vid udstrækning ville afholde sig fra at stemme. Det slog dog ikke til. Valgdeltagelsen blev 78,2 % mod 78,1 % i 1946. Stemmerne fordelte sig på partierne på følgende måde (til sammenligning er anført stemmetallene fra 1946):

	1951		1946	
Kommunister	5,038,587 stemmer	26,5 %	5,489,288 stemmer	28,6 %
Socialister	2,764,210 „	14,5 %	3,431,954 „	17,9 %
Radikale	2,194,213 „	11,5 %	2,381,384 „	12,4 %
Folkerepublikanere	2,353,544 „	12,3 %	5,058,307 „	26,4 %
Moderate, Uafh. og Højregrupp.	2,496,570 „	13,1 %	2,465,526 „	12,8 %
Gaullister	4,134,885 „	21,7 %	313,635 „	1,6 %

Ved valget i 1946 eksisterede Gaullismen ikke som politisk parti; de stemmer, der er anført for Gaullisterne i 1946, blev den gang afgivet på kandidater, der støttede de Gaulles synspunkter, eller som senere i nationalforsamlingen var med til at anmelde Gaullismen som parti.

Mandatfordelingen blev følgende:

	1951	1946
Kommunister	103 mandater	177 mandater
Socialister	104 „	99 „
Radikale	94 „	60 „
Folkerepublikanere	85 „	143 „
Moderate, Uafh. og Højregrupper	98 „	86 „
Gaullister	118 „	25 „
Oversøiske deputerede	23 „	19 „
Andre	0 „	11 „
	625 mandater	620 mandater

Forøgelsen af mandattallet falder på Frankrigs oversøiske områder; det er juli—september yderligere øget med 2, ligeledes i de oversøiske områder. Antallet af oversøiske deputerede er større end de i oversigten nævnte 23, men en del oversøiske deputerede er tilsluttet partierne og medtaget i deres mandattal.

I oversigten er mandatfordelingen samlet omkring de større partier; en specifikation af partistillingen i den nyvalgte nationalforsamling er offentlig-

gjort i „Journal Officiel" 9. juli og viser følgende (ved Apparantés forstås deputerede, der er tilknyttet pågældende partigruppe uden officielt at være medlem af den):

Kommunister	99	og 4	apparantés (Pierre Cots progressister)
Socialister	104	„ 2	„
Soc.-Radikale	66	„ 6	„
Folkerepublikanere	83	„ 2	„
U.D.S.R. (Plevens gruppe)	14	„ 2	„
Action Paysanne	34	„ 6	„
U.D.I. (Reynauds gruppe)	43	„ 8	„
Gaullister	118	„ 3	„
Oversøiske uafhængige	9		
Afrikanske demokrater	3		
Franske uafhængige	19		

Antallet af kvindelige deputerede er 22, deraf 15 kommunister, 3 socialister, 3 folkerepublikanere og 1 gaullist.

En analyse af valgets udfald viser nogen tilbagegang i stemmer for kommunisterne, men de er dog stadig Frankrigs største parti med mere end en fjerdedel af vælgerne bag sig. Deres store tab i mandater skyldes den nye valglov. Gaullisternes fremgang er kolossal, men det må her huskes, at de ikke opstillede i 1946. De er Frankrigs næststørste parti med tilslutning fra lidt over en femtedel af vælgerne. Den gaullistiske fremgang var ventet, men blev ikke så stor som henholdsvis håbet og frygtet. På baggrund af kommunevalgene i 1947 var der endog tale om en gaullistisk tilbagegang i de større byer. I Parisområdet ser en sammenligning mellem gaullisternes procentvise andel i de afgivne stemmer ved de to valg således ud:

	1947	1951
1. valgkreds	52,44 %	28,21 %
2. „	62,42 %	24,23 %
3. „	48,16 %	26,95 %
4. „	39,27 %	27,16 %
5. „	42,46 %	28,52 %
6. „	38,39 %	29,56 %

Store provinsbyer som Grénoble, Marseille, Rouen, Toulouse, Bordeaux, Lille og Nantes viste ganske samme billede; i Saint-Etienne var den gaullistiske tilbagegang endog oppe på 60 %, fra 46,738 stemmer i 1947 til 19,701 stemmer i 1951.

Af Tredje Styrkes partier noterede Folkerepublikanerne den største tilbagegang, hvad der var ventet, idet de i 1946, da der ikke var noget anstændigt højreparti — de opstillende højrepartier var alle kompromitteret mere eller mindre ved samarbejde med tyskerne — havde fået mange reaktionære stemmer; de bød for et højresynspunkt den fordel, at de i hvert fald ikke var antiklerikale. Da nu de Gaulle stillede op, var det givet, at han ville få alle disse stemmer; efter alt at dømme har han endvidere trukket stemmer fra

socialister og radikale, der også måtte notere nogen tilbagegang, omend ikke tilnærmelsesvis så stor som folkerepublikanernes. Tager man i betragtning, at foruden gaullisterne også de moderate og højregrupperne havde fremgang, bliver det samlede billede af valget en forskydning mod højre.

Denne forskydning var dog ikke så stor, at Tredje Styrke blev afmægtig. Taget i videste forstand fik den 9,8 mill. stemmer mod de to fløjpartiers 9,1 mill. stemmer. Af valgets tre muligheder havde Frankrig valgt den republikanske styreform.

Ser man på mandatfordelingen i den nye nationalforsamling, er Tredje Styrkes position betydeligt stærkere, end stemmetallene strengt matematisk taget berettiger til — takket være valgloven. Kommunister og gaullister råder tilsammen over 221 mandater mod socialisters, radikales og folkerepublikaneres 283 mandater. Selv om det utænkelige skulle ske, at kommunister og gaullister gik sammen, ville de intet kunne udrette over for de tre største partier i Tredje Styrke. En risiko for en uarbejdsdygtig nationalforsamling foreligger dog alligevel. Ifølge forfatningen skal et nydannet ministerium have et tillidsvotum fra et absolut flertal, d. v. s., at det skal have mindst 314 stemmer (nationalforsamlingens medlemstal er nu 627), og det vil igen sige, at Tredje Styrkes tre store partier ikke alene kan klare et tillidsvotum, men må have tilslutning fra de moderate og i hvert fald nogle af de små højregrupper. Disse har derved i den nye nationalforsamling fået en indflydelsesrig position, hvad vel ikke mindst en så habil politiker som Paul Reynaud vil vide at udnytte.

Ved dannelsen af ministeriet René Pleven efter nyvalgene i sommer viste der sig imidlertid ingen vanskeligheder ved at få den fornødne tilslutning fra smågrupperne, efter at først Tredje Styrkes indre vanskeligheder i forbindelse med spørgsmålet om statstilskud til de katolske skoler var klaret. René Pleven fik den 8. august et tillidsvotum fra 391 af de deputerede. Imod ham stemte 102, kommunisterne, medens 130, alle gaullisterne og enkelte andre, afholdt sig fra at stemme. Tredje Styrke havde dermed virkningsfuldt dokumenteret en solid position.